

ĐẠI-ĐẠO TAM-KỶ PHỔ-ĐỘ
TÒA-THÁNH TÂY-NINH

THÁNH-NGÔN ĐỨC CHÍ-TÔN

**KẸ NÀO GHÉT THƯƠNG YÊU
LÀ KẸ CHẴNG HỀ ĐẶNG RA
KHỎI CỬA LUÂN HỒI!**

*“VẬY CÁC CON PHẢI HỌC BIẾT THƯƠNG-YÊU
NHƯ THẦY ĐÃ THƯƠNG-YÊU CÁC CON THÌ
CHẴNG BUỒI NÀO BIẾT HỜN GIẬN CHO ĐẶNG!”*

TÀI LIỆU SƯU TẦM 2025
hai•không•hai•năm

KẸ NÀO GHÉT THƯƠNG YÊU LÀ KẸ CHẴNG HỀ ĐẶNG RA KHỎI CỬA LUÂN HỒI...

✎ Tây Ninh, Ngày 9-3-1929 (âl 28-1-Kỷ Tỵ).

Phò loan: Hộ Pháp - Thượng Phẩm

THẦY

TÁC CON,
CHẴNG THỂ NÀO CÁC CON LÀM THEO THÁNH Ý CỦA THẦY
muốn há! Cười!... Các con chung hiệp nhau là đủ sở vọng
của Thầy rồi. Thầy chỉ vui đặng thấy các con biết Yêu
Thương nhau trong Thánh đức của Thầy.

Thầy cầu cho các con biết chung hiệp nhau, vì nhờ sự
chung hiệp nhau, các con có thể giúp Thầy chống chỏi cùng
Tà quyền đặng khỏi thất phép công bình thiêng liêng, lại
sửa Thiên Cơ mà lập thành Chơn Đạo.

Thầy hằng nói cùng các con rằng: Các con là hình thể
Thầy trong lúc Tam Kỳ Phổ Độ này. Nếu các con chia lia,
nghịch lẫn nhau thì chẳng khác nào các con đành chặt
tay chơn thân thể Thầy, song lẽ nào các con lại ghét
tắm thân già nầy mà đành lòng dượng ấy sao? Cười!...

Ngày nay Thầy đã đến cầu khẩn xin thương Thầy để
cho thân già nầy đặng toàn vẹn, đặng đủ sức dìu dắt các
con và lập cựu vị cho mỗi đứa đặng thỏa mãn, thì các
con mới mong độ tận cứu nhị Nguyên Nhơn đương bị
trầm luân nơi khổ hải.

Thầy cũng vậy, và các con cũng vậy, trót đã nạp ngôn
cùng Ngọc Hư Cung, các con đã ra tình nguyện, Thầy đã
lập Nhơn quyền, đóng cửa U Minh, lấy Luân hồi thay
Bạch Ngọc. Nếu chẳng nên nền Đạo thì cửa đọa khó
thoát thân, các con cũng nên đoái đến quyền Chí Tôn
của Thầy hữu dụng mà nâng đỡ nó, đặng Thầy có phương

binh vực che chở các con.

Ôi! Chẳng phải Thầy sợ chi mà tiếc quyền hành để đày đọa các con. Thầy, song chín e. Thầy đến trần rồi, thì các con lại trở nên côi cút, chẳng ai thương các con cho bằng Thầy mà bảo hộ độ rỗi các con đặng. Các con khá ghi lòng những lời thiết yếu của Thầy đây và giảm lòng tranh đấu...

Thầy tiếp! Thầy thường thấy các con giận lẫn nhau, Thầy đòi phen bắt tức cười!... Phần nhiều các con còn phạm tánh, chẳng xét nét cho đến cùng đặng để lòng thương nhau hầu tha thứ cho nhau.

Cũng có nhiều đứa vì hờn riêng mà gây nên ác cảm, nhưng nhiều hơn hết là kẻ vì Đạo mà tìm chước phạm đặng tính lẫn nhau, nào dè những sự toan tính ấy làm binh khí cho Tà quyền, trở lại hại bản mà không hay...

Thầy rõ lòng mỗi đứa, chỉ vì lầm lạc mà ra mịch bụng nhau. Thầy xin các con từ đây, hễ đứa nào phạm tội chẳng biết Thương-Yêu các con thì các con cứ đổ tội cho Thầy, là vì dờ dạy, mọi việc tại Thầy. Các con bị thiên hạ thù oán cũng vì Thầy. Các con bị khổ hạnh cũng vì Thầy. Các con chịu cùng Thầy thì Thầy cũng chịu cùng các con. Các con chẳng bỏ Thầy thì Thầy cũng chẳng bỏ các con.

Các con có tin lời Thầy chẳng? Cười!...

Hay là các con thấy Thầy vô hình mà coi Thầy như không có mắt. Hại thay cho những đứa ấy! Vô phúc thay cho những đứa ấy! Vì chẳng còn trông mong thấy Bạch Ngọc Kinh đặng nữa.

Thầy là Thương-Yêu, mà kẻ nào ghét Thương-Yêu là kẻ chẳng hề đặng ra khỏi cửa Luân hồi. Vậy các con phải học biết Thương-Yêu như Thầy đã Thương-Yêu các con thì chẳng buổi nào biết hờn giận cho đặng.

Sự Thương-Yêu là chìa khóa mở Tam-Thập-Lục-Thiên, Cực-Lạc-Thế-Giới và Bạch-Ngọc-Kinh. Nếu các con không biết Thương-Yêu thì cơ đạt đạo cũng đừng mong nắm đặng.

Thầy mới hỏi các con, từ đây biết Thương-Yêu nhau chẳng? Nói thử. – *Trung bạch*:

– Phải. Thầy cảm ơn con, nhưng mọi điều con làm cũng nên xét nét trước. Thầy dạy con, thà là con mích lòng một đứa mà đặng bụng muôn người. Thầy chỉ xin con lấy chơn tâm mà định đoạt. **Các địa vị yếu trọng nơi thế này chỉ hướng về sự công bình. Nếu dưới mắt các con còn thấy một điều chẳng công bình thì là Đạo chưa thành.**

Bảo Đạo kiện rằng: Cửu Trùng Đài đoạt hết quyền Hiệp Thiên Đài, và Thầy để cho phạm Pháp Chánh Truyền, có vậy há? – *Trung bạch*:

Bảo Đạo kiện rằng: Cửu Trùng Đài coi Hiệp Thiên Đài như trẻ bé phò loan, có à? – *Trung bạch*:

– Thầy thấy hết con ôi! Những điều con giúp nên cho Đạo, công không phải nhỏ, mà những điều con làm lỗi hại Đạo, tội cũng chẳng phải vừa. Cười!... **Hễ nặng gánh thì đổ nhiều, thế thường hằng có vậy. Thầy chẳng trách cứ chi con, ấy là cũng tại Thầy dở dạy. Đứa biết chẳng nhắc đứa dốt, đứa trí sợ sút đứa ngu, ấy là có hại Đạo.**

Thầy chỉ nói lại cho các con biết đề phòng kéo sau còn rối rắm cho Đạo nữa. Từ đây, quyền ai nấy giữ, đôi bên lập hiến cho nhau....

Quyền lực của mỗi đứa phải cho phân minh thì là trên thuận dưới hòa, lập nên trật tự.

Thầy dạy: Từ đây, thượng hạ phải phân minh, ai phạm trật tự thì các con trục xuất. Lễ là vẻ của Thế đạo, nếu không Lễ là không Đạo, nghe à!....

Thầy khuyên con điều đình cho thuận dưới hòa trên thì mới yên nền Đạo đặng. Nghe à!

Các con khá tuân mạng!